

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Ing. V. G.**, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 12. 2008, č. j. 29 Ca 357/2006 – 37,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 12. 2008, č. j. 29 Ca 357/2006 – 37, **s e z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 11. 2006, č. 15 - OSP/2006, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Policie ČR, Okresního ředitelství Břeclav (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ve věcech kázeňských ze dne 23. 8. 2006, č. OŘBV-589/2006. Správní orgán prvního stupně v uvedeném rozhodnutí propustil žalobce podle § 106 odst. 1 písm. c) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (dále též „služební zákon“) ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky.

Žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR podle § 106 odst. 1 písm. c) služebního zákona pro nezpůsobilost vykonávat podle závěrů služebního hodnocení jakoukoli funkci v policii s odůvodněním, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno v souvislosti se služebním hodnocením zpracovaným vedoucím OHK SKPV PČR OŘ Břeclav dne 3. 7. 2006, kterým byl žalobce vyhodnocen jako nezpůsobilý pro výkon zastávané funkce i pro výkon jakékoliv funkce v Policii ČR z

důvodu ztráty bezúhonnosti. K tomuto závěru dospěl vedoucí OHK SKPV PČR Břeclav po prostudování rozsudků Okresního soudu Brno-venkov sp. zn. 12T 563/2003 a sp. zn. 3T 74/2004 a usnesení Krajského soudu v Brně sp. zn. 8To 501/2004 a sp. zn. 3To 259/2005, kterými byl žalobce pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 22 měsíců s podmíněným odložením výkonu trestu na zkušební dobu 3,5 roku. V závěru služebního hodnocení se uvádí, že v důsledku pravomocného rozsudku Okresního soudu Brno - venkov sp. zn. 3T 74/2004 a rovněž s přihlédnutím k nedostatkům ve výkonu služby v době před zproštěním výkonu služby, lze konstatovat ztrátu bezúhonnosti žalobce, která je nezbytná nejen pro přijetí policisty do služebního poměru [§ 3 písm. a) služebního zákona], ale je i nezpochybnitelnou podmínkou pro jeho další trvání. Nedostatek bezúhonnosti je současně zásadní překážkou pro plnění služebních povinností spojených s výkonem funkce v bezpečnostním sboru.

Žalovaný poukázal na skutečnost, že právní názor o ztrátě způsobilosti žalobce k výkonu služby u Policie ČR vyjádřil i Okresní soud Brno-venkov v rozsudku ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 3 T 74/2005, ve kterém vyslovil, že „výkon funkce zejména u orgánu Policie bude obžalovanému nejméně po stanovenou zkušební dobu znemožněn právě samotnou ztrátou bezúhonnosti, která je vyžadována pro charakter pracovní funkce spojené s výkonem pravomoci státního orgánu“. Žalovaný zdůraznil, že podle služebního hodnocení zpracovaného z důvodu uvedeného v § 5 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 287/2002 Sb., kterou se upravují některé náležitosti služebního poměru příslušníků Policie ČR, došlo u žalobce k závažným změnám ve způsobilosti vykonávat dosavadní funkci. Vzhledem k tomu, že výkon jakékoliv funkce v policii je spojen s výkonem pravomoci státního orgánu, byl tak odůvodněn závěr o nezpůsobilosti žalobce nejen k výkonu dosavadní funkce, ale i nezpůsobilosti k výkonu jakékoliv funkce v policii. Služební hodnocení bylo příslušným služebním funkcionářem s personální pravomocí schváleno dne 3. 7. 2006. Poté, co se žalobce se služebním hodnocením dne 4. 7. 2006 seznámil, podal odvolání pouze proti části hodnocení pracovního výkonu, nikoli však proti závěru služebního hodnocení. Odvolání žalobce bylo rozhodnutím ředitele Policie ČR správy Jihomoravského kraje ze dne 16. 8. 2006, č. 14-OSP/2006, zamítnuto a napadené služební hodnocení bylo potvrzeno. Toto rozhodnutí o zamítnutí odvolání bylo žalobci doručeno dne 18. 8. 2006 a téhož dne ve smyslu § 132 odst. 8 služebního zákona nabylo právní moci. Následně bylo dne 23. 8. 2006 vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje skutečnost, mající rozhodující význam, totiž že žalobce byl ve služebním hodnocení uznán nezpůsobilým pro výkon jakékoliv funkce v Policii ČR z důvodu ztráty bezúhonnosti, což je podle žalovaného nesporně zákonný důvod pro přijetí odpovídajícího personálního opatření, jímž je vydání rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie ČR podle § 106 odst. 1 písm. c) služebního zákona. Žalovaný uzavřel, že nezjistil žádné věcné ani formální pochybení, které by způsobovalo nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu, v níž namítal jeho neplatnost z následujících důvodů:

„- rozhodnutí žalovaného odkazuje i na rozhodnutí ředitele PČR OŘ Břeclav, kde je uvedena právní formulace, že jsem služebním hodnocením vyhodnocen jako nezpůsobilý pro výkon jakékoliv funkce v Policii ČR z důvodu ztráty bezúhonnosti,

- poradní komise ředitele řádně a neúplně rozhodla ve věci podané stížnosti a selektivním způsobem konstatovala nějaké závěry, které ve své právní podstatě neobsahují předmětné řešení stížnosti,
- rozhodnutí obsahuje řadu právních a formálních chyb, které jsou uvedené v žalobcově přípisu podaných stížností,
- nebyl právně vysvětlen a dokladován odkaz policie na bezúhonnost, když důvody k propuštění byly rozšířeny i na dovolání Nejvyšším soudem ČR, tady jako vyšší stupeň řízení nad druhoinstančním soudem,
- dále nelze souhlasit s formulací a to důvody k přijetí k policii dle § 3 zákona č. 186/1992 Sb., neboť zde žádné důvody k přijetí k policii nenastaly, neboť byl pouze dle rozsudku KS Brno ze dne 24. 4. 2006, č.j 29 Ca 15/2004 - 29 obnoven zrušený služební poměr,
- služební poměr nebyl obnoven ke dni nabytí právní moci, neboť tato nastala již v květnu 2006, a nebyla podána žádnou ze stran kasační stížností,
- samostatně je vedeno řízení o napadeném služebním hodnocení (č. j. 14 - OSP/2006 ze dne 16. srpna 2006) neboť služební hodnocení nebylo zpracováno pravdivě, úplně a objektivně a to za celou dobu mého služebního poměru, služební hodnocení bylo silně selektováno na velmi krátké období služebního poměru,
- tedy i právní formulace propuštění ze služebního poměru ve vztahu k probíhajícímu řízení ve využití mimořádných a opravných prostředků dosud nebyla využita (dovolání a ústavní stížnosti byly podány) ve vztahu k ustanovení § 106 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., kde policista může být propuštěn, tak zde nastupuje zásada jazykového výkladu ve vztahu k řízení ústavní stížnosti a trvání služebního poměru,
- propuštění ze služebního poměru ve vztahu k § 107 nebylo realizováno,
- policie nevyužila všechny možné a dostupné prostředky na prokázání důvodů propuštění v souvislosti s vyhodnoceným služebním hodnocením a rozšířením důvodů na dovolání či podané ústavní stížnosti na zmiňovaný odkaz ředitele OŘ Břeclav, kdy tento uvedl i další stupeň soudu (Nejvyšší soud) a tedy tímto nepřímou legalizoval rozhodné období pro nemožnost propuštění ze služebního poměru, neboť povolil další možnost soudního řízení (zde je to dovolání a ústavní stížnost)
- s odkazem na ustanovení § 106 zákona č. 186/1992 Sb., lze využít právní formulaci, ... že o propuštění může být rozhodnuto pouze do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy tento důvod vznikl... a pokud služební funkcionář připustil pokračování opravných a mimořádných prostředků v mém řízení, tedy připustil i právní důvody ukončení služebního poměru v době jednoho roku od zjištění důvodů a tyto lze pouze vztáhnout k rozsudku č. j. 29 Ca 105/2004 - 29.” Žalobce tak má za to, že důvody k jeho propuštění nejsou dány a navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně shledal žalobu důvodnou, a proto rozsudkem ze dne 8. 12. 2008, č. j. 29 Ca 357/2006 - 37 rozhodnutí žalovaného zrušil a uložil mu povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2 000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku. Poukázal na skutečnost, že žalobce v posledním bodě žaloby dovozoval nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného m. j. z důvodu nedodržení lhůty uvedené v § 106 odst. 3 služebního zákona, (podle něhož o propuštění může být rozhodnuto pouze

do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy tento důvod vznikl). Krajský soud proto primárně zkoumal, zda správní orgán vydal rozhodnutí v souladu s § 106 odst. 3 služebního zákona, tedy v zákonné lhůtě. Ze správního spisu zjistil, že žalobce byl propuštěn rozhodnutím ředitele OŘ Břeclav ze dne 23. 8. 2006, č. OŘBV-589/2006, které mu bylo doručeno téhož dne, tedy evidentně po uplynutí více než jednoho roku od skutků, v nichž je shledáván důvod propuštění. Z rozhodnutí Okresního soudu Brno - venkov ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 3 T 74/2004, o který žalovaný i správní orgán prvního stupně opřel svůj závěr o nutnosti propustit žalobce ze služebního poměru, totiž vyplývá, že žalobce spáchal trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele v roce 2000, konkrétně ve dnech 23. 8. 2000, 25. 8. 2000 a 16. 10. 2000, a trestný čin vydírání v roce 2002. Z toho podle krajského soudu vyplývá, že v souzené věci bezpochyby uplynula jednorozční objektivní lhůta pro vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru stanovená v § 106 odst. 3 služebního zákona. Krajský soud podpůrně odkázal na rozsudek ze dne 21. 7. 2003, č. j. 5 A 141/2002 - 21, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil, že „rozhodnutí orgánu I. stupně o propuštění bylo žalobci předáno až dne 31. 8. 1998, tedy po uplynutí více než jednoho roku od skutku, v němž byl shledán důvod propuštění (skutek se měl stát 29. 8. 1997). Uplynula tedy marně také jednorozční lhůta objektivní.“ S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavřel, že rozhodnutí, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru, bylo vydáno po uplynutí jednorozční objektivní lhůty, tedy v rozporu s ustanovením § 106 odst. 3 služebního zákona. Za této procesní situace, kdy rozhodnutí žalovaného muselo být zrušeno z důvodu uplynutí zákonné lhůty pro jeho vydání, považoval krajský soud za nadbytečné se zabývat dalšími námitkami žalobce.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Závěr krajského soudu o uplynutí jednorozční objektivní lhůty stanovené v § 106 odst. 3 služebního zákona považuje žalovaný za nesprávný, neboť důvod, pro který byl žalobce propuštěn ze služebního poměru je jiný, než zvažoval krajský soud. Podkladem pro vydání rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru bylo ve smyslu § 15 služebního zákona služební hodnocení podle § 103 odst. 1 písm. c) služebního zákona, které nabylo právní moci dne 18. 8. 2006, a nikoliv skutek, pro který byl žalobce v minulosti odsouzen, jak dovozuje krajský soud. Stěžovatel poukázal na náležitosti obsahu služebního hodnocení podle § 6 odst. 2 vyhlášky č. 287/2002 Sb., jeho účel a výčet případů, v nichž se služební hodnocení u policisty zpracovává (§ 5 odst. 1 cit. vyhlášky). Nejsou-li dány důvody stanovené v § 5 odst. 1 vyhlášky č. 287/2002 Sb., pak není nezbytné služební hodnocení zpracovávat. Platným zůstává dosavadní služební hodnocení, které ztrácí platnost teprve tehdy, je-li zpracováno nové služební hodnocení. To podle stěžovatele znamená, že nové služební hodnocení může být zpracováno za velmi dlouhé časové období, přičemž jednou ze zásad jeho zpracování je zásada komplexnosti, která vyjadřuje povinnost hodnotitele zpracovávat hodnocení s přihlédnutím k celému komplexu vzájemně spjatých okolností, které mají vztah k hodnocenému příslušníkovi, jeho vlastnostem a osobnostním kvalitám. Jednotlivé důvody vedoucí k závěru o nezpůsobilosti policisty uvedené ve služebním hodnocení nelze považovat za samostatné děje, od nichž se počítá daná lhůta. Počátek běhu této lhůty se podle stěžovatele datuje až samotnou existencí schváleného služebního hodnocení. Jinak by důvod propuštění spočívající v nezpůsobilosti ke službě nemohl být nikdy použit. Stěžovatel dovozuje, že lhůty uvedené v ustanovení § 106 odst. 3 služebního zákona je

možno na propuštění podle § 106 odst. 1 písm. c) téhož zákona aplikovat pouze přiměřeně. Význam má toliko lhůta subjektivní, která má zajistit, aby k propuštění nedocházelo po nepřiměřeně dlouhé době po vyhodnocení příslušníka nezpůsobilým služby. Plně lze uplatnit obě propadné lhůty pouze v případech propuštění podle § 106 odst. 1 písm. d) a e) služebního zákona, kde je důvodem propuštění konkrétní jednorázové jednání policisty. To ostatně podle názoru stěžovatele potvrzuje i argumentace Krajského soudu v Brně, který v napadeném rozsudku odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 A 141/2002, ve kterém se však jednalo o propuštění ze služebního poměru z důvodu zvlášť závažného porušení služební přísahy nebo služební povinnosti podle § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona.

Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nevzal v úvahu skutečnost, že v době nabytí právní moci rozsudků vydaných v trestním řízení, kterými byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestných činů, nebyl žalobce v personální pravomoci příslušného služebního funkcionáře (ředitele Policie ČR, Okresní ředitelství Břeclav). Dne 6. 1. 2004 byl totiž žalobce propuštěn ze služebního poměru na základě § 107 odst. 1 služebního zákona pro porušení povinnosti stanovené zvláštním omezením – § 152 odst. 2 písm. b) téhož zákona – když bylo kontrolním průzkumem zjištěno, že je zapsán v živnostenském rejstříku fyzických osob, vedeného u živnostenského úřadu Břeclav jako osoba samostatně výdělečně činná. Toto rozhodnutí služebního funkcionáře bylo soudem zrušeno. V době od 7. 1. 2004 do 3. 7. 2006 (kdy byl služební poměr žalobce obnoven), nebyl žalobce fakticky v personální pravomoci ředitele PČR OR Břeclav a ten vůči němu nemohl v uvedené době činit žádné kázeňské či personální úkony. Po obnovení služebního poměru žalobce dne 3. 7. 2006 činil ředitel PČR OR Břeclav, právě s ohledem na pravomocné rozsudky soudů v trestním řízení, potřebná opatření spojená s personálními rozhodnutími vůči žalobci bezodkladně. I vzhledem k této okolnosti je tak podle stěžovatele závěr soudu o uplynutí jednorozční objektivní lhůty podle § 106 odst. 3 služebního zákona zjevně nesprávný. Z výše uvedených důvodů navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 12. 2008, č. j. 29 Ca 357/2006 - 37 zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žalovaný v kasační stížnosti pouze doslovně opsal právní normu (vyhláška č. 287/2002 Sb.) a nedoložil žádné relevantní důkazy a podklady. Vyjádřil souhlas s napadeným rozsudkem krajského soudu a žádal, aby „*Nejvyšší správní soud v plném rozsahu rozhodnutí Krajského soudu v Brně, vyhotovené pod č. j. 29C 357/2006 - 37 ze dne 8. 12. 2008 potvrdil, neboť toto rozhodnutí je správné, srozumitelné a ve všech bodech přezkoumatelné.*”

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ve správním spise je obsažen rozsudek Okresního soudu Brno - venkov ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 3 T 74/2004, který nabyl právní moci dne 24. 8. 2005. Tímto rozsudkem byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona a byl za tento a sbíhající se trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, a vydírání podle § 235 odst. 1 téhož zákona (kterými byl pravomocně uznán vinným rozsudkem Okresního soudu Brno - venkov ze dne 8. 10. 2004, sp. zn. 12 T 563/2003) odsouzen podle § 158 odst. 1 trestního zákona a § 35 odst. 2 trestního zákona k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 22 měsíců. Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3,5 roku. Z uvedeného rozsudku okresního soudu vyplývá, že žalobce se trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele dopustil v průběhu období srpna až října 2000 a trestného činu vydírání se dopustil v průběhu dubna 2002.

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud dále zjistil, že žalovaný správní orgán rozhodnutím ze dne 23. 3. 2004, č. j.: SJMK - 278/2004 zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Policie ČR OŘ Břeclav ve věcech služebního poměru č. OŘBV-1/2004, ze dne 6. 1. 2004, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR podle § 107 odst. 1 služebního zákona, pro porušení povinnosti stanovené zvláštním omezením stanoveným v ustanovení § 152 odst. 2 písm. c) téhož zákona, které spočívalo v tom, že žalobce je zapsán v živnostenském rejstříku fyzických osob jako samostatně výdělečně činná osoba, avšak nikdy nepředložil služebnímu funkcionáři s personální pravomocí žádost o udělení souhlasu ve smyslu § 152 odst. 2 služebního zákona a souhlas mu nikdy nebyl udělen. Naposledy uvedené rozhodnutí žalovaného však bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2006, č. j. 29 Ca 105/2004 - 29, ve kterém krajský soud dospěl s poukazem na zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, a zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), k závěru, že pouhá žádost o vydání živnostenského listu a jeho získání bez faktického provozování živnosti nemůže znamenat porušení § 152 odst. 2 písm. b) služebního zákona, neboť podle tohoto ustanovení musí mít policista souhlas služebního funkcionáře nikoliv k získání živnostenského oprávnění, ale k provozování živnosti či účasti na živnostenském podnikání. Získání živnostenského listu žalobcem znamená pouhé získání průkazu živnostenského podnikání a neznamená bez dalšího, že by žalobce živnost provozoval, či že by byl účasten živnostenského podnikání. Tento rozsudek krajského soudu nabyl právní moci dne 15. 5. 2006.

Služební hodnocení, podle jehož závěru je žalobce nezpůsobilý pro výkon zastávané funkce a je nezpůsobilý vykonávat jakoukoliv funkci v Policii ČR, bylo vydáno dne 3. 7.

2006 a žalobce jej převzal dne 4. 7. 2006 v 7:20 hod. Odvolání žalobce proti tomuto služebnímu hodnocení bylo zamítnuto rozhodnutím ředitele Policie ČR, správy Jihomoravského kraje ze dne 16. 8. 2006, č. 14 - OSP/2006. Toto rozhodnutí bylo žalovanému doručeno dne 18. 8. 2006 a téhož dne ve smyslu § 132 odst. 8 služebního zákona nabylo právní moci. Následně bylo dne 23. 8. 2006 vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. OŘBV-589/2006, kterým byl žalobce podle § 106 odst. 1 písm.c) služebního zákona propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky.

Podle § 106 odst. 1 písm. c) služebního zákona, policista může být propuštěn ze služebního poměru, jestliže je podle závěrů služebního hodnocení nezpůsobilý vykonávat jakoukoliv funkci v policii. Podle písm. d) téhož ustanovení může být policista propuštěn ze služebního poměru, jestliže porušil služební přísahu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie. Podle písm. e) pak může být policista propuštěn, jestliže byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

Podle § 106 odst. 3 služebního zákona, o propuštění z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. c), d) a e) může být rozhodnuto pouze do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy tento důvod vznikl; v těchto lhůtách musí být rozhodnutí policistovi též doručeno. Jde-li o propuštění z důvodu uvedeného v odstavci 1 písm. c), nezapočítává se do lhůty dvou měsíců doba, po kterou je policista uznán dočasně neschopným služby pro nemoc nebo úraz.

Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvádí, že přezkoumával rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, které bylo vydáno na základě § 106 odst. 1 písm. c) služebního zákona, tj. z důvodu, že žalobce je podle závěrů služebního hodnocení nezpůsobilý vykonávat jakoukoliv funkci v policii. Krajský soud dále konstatuje, že tuto žalobcovu nezpůsobilost spatřuje služební funkcionář v žalobcově odsouzení za trestný čin (rozsudek Okresního soudu Brno venkov sp. zn. 12 T 563/2003 a 3 T 74/2004, usnesení Krajského soudu v Brně sp. zn. 8 To 501/2004 a 3 To 259/2005, na základě nichž byl žalobce dnem 24. 8. 2005 pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody na 22 měsíců s podmíněným odkladem na 3,5 roku). Následně krajský soud zkoumal, zda rozhodnutí o propuštění bylo vydáno v zákonné lhůtě, přitom poukázal na to, že žalobce se trestné činnosti, pro niž byl odsouzen, dopustil v letech 2000 a 2002. Krajský soud uzavřel, že v souzené věci bylo rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru vydáno až po uplynutí jednorocní objektivní lhůty, jež počala běžet spácháním uvedených trestných činů (trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele byl spáchán 23. 8., 25. 8. a 16. 10. 2000 a trestný čin vydírání v dubnu 2002) a svůj závěr podpořil odkazem na rozsudek Nejvyššího právního sudu č. j. 5 A 141/2002 – 21.

Z takto formulovaného odůvodnění rozsudku je patrné, že Krajský soud v Brně odvíjel propadnou lhůtu zákonem stanovenou k propuštění ze služebního poměru ode dne spáchání uvedených trestných činů. Nicméně odůvodnění rozsudku by mohlo totožně znít i v případě, že by žalobce byl ze služebního poměru propuštěn z důvodu podle § 106 odst.

1 písm. d) služebního zákona, tj, z důvodu, že porušil služební přísahu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie. Obdobné odůvodnění by pak mohlo stát i v rozsudku přezkoumávajícím rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle § 107 odst. 1 *in fine* služebního zákona, tedy z důvodu pravomocného odsouzení pro úmyslný trestný čin s tím rozdílem, že v naposled zmíněném případě není stanovena objektivní lhůta, ale toliko dvouměsíční lhůta subjektivní.

Je tedy zřejmé, že odůvodnění napadeného rozsudku postrádá hlubší úvahu individualizující tento rozsudek ve vztahu ke konkrétní projednávané věci.

Pravděpodobně i krajskému soudu přišlo na mysl, že v projednávané věci se nabízí vícero interpretací § 106 odst. 3 ve vazbě na § 106 odst. 1 písm. c) služebního zákona, tedy např. zda lhůty stanovené v § 106 odst. 3 služebního zákona je třeba odvíjet od vydání služebního hodnocení, nebo od doby, kdy došlo ke skutečnosti, z níž je ve služebním hodnocení dovozována nezpůsobilost vykonávat jakoukoli funkci v policii. V této souvislosti si Krajský soud v Brně měl mimo jiné ujasnit vztah mezi důvody propuštění ze služebního poměru jednak podle § 106 odst. 1 písm. c), jednak písm. d) a jednak § 107 odst. 1 *in fine* služebního zákona, zvážit otázku zda propuštěním ze služebního poměru na základě negativního služebního hodnocení nemůže docházet za jistých okolností k umělému prodlužování lhůt pro propuštění příslušníka ze služebního poměru, resp. k obcházení jiných zákonodárcem stanovených propouštěcích důvodů atd. Soud však mechanicky, bez podrobnějšího vysvětlení věc odůvodnil, jako by propouštěcí důvod spočíval v naplnění § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona. Krajský soud tak zcela rezignoval na hodnocení konkurujících si interpretací a přiklonil se k jedné z nich, aniž by svou volbu jakkoli objasnil.

Přehlédnout nelze ani to, že krajský soud opřel svůj závěr o uplynutí propadlé lhůty o rozsudek Nejvyššího právního soudu č. j. 5 A 141/2002 – 21. Zatímco v nyní souzené věci však byl žalobce propuštěn ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. c) služebního zákona, ve věci odkazované byl příslušník propuštěn ze služebního poměru z důvodu podle § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona. Krajský soud se ovšem v odůvodnění svého rozsudku vůbec nezabýval tím, zda a do jaké míry je právní názor zaujatý v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu přenositelný na nyní posuzovanou věc. Taková úvaha však byla za situace, kdy v odkazované věci Nejvyšší správní soud neřešil totožnou právní otázku, zcela nezbytná.

Napadený rozsudek Krajského soudu v Brně tak z popsaných důvodů postrádá úplnost a přesvědčivost.

Za situace, kdy napadený rozsudek není přezkumu schopný, se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat námitkami, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti.

Důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. byl v posuzované věci naplněn, Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než rozsudek Krajského soudu v Brně zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na Krajském soudu v Brně tedy nyní bude, aby svůj rozsudek zevrubně a v úplnosti odůvodnil a své závěry důkladně objasnil, a to z hlediska propouštěcího důvodu stanoveného v § 106 odst. 1 písm. c) služebního zákona. Dospěje-li krajský soud k závěru, že propadnou lhůtu, v níž lze vydat rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, je třeba odvíjet od jednání, které má znaky trestného činu (resp. od spáchání trestného činu), zváží, zda a do jaké míry jsou na posuzovanou věc aplikovatelné závěry, které z hlediska běhu propadné lhůty Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 4 Ads 82/2007 – 95.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. prosince 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu